

JAROMÍR HOŘEC

Narozen 18. 12. 1921 v Chustu, Podkarpatská Rus, ČSR

Zemřel 22. listopadu 2009 v Praze (ve věku 87 let)

Původním jménem Jaromír Halbhuber. Narodil se do rodiny lesníka. Své používané jméno zvolil podle modrého kvítku „hořec“, typická květina Podkarpatské Rusi. Bylo to jeho básnické, ale i občanské jméno.

Český básník, spisovatel, novinář, publicista, textař, pedagog, literární historik, redaktor

Tituly: Doc, PhDr., CSc.

Nositel řady ocenění a vyznamenání.

Pseudonymy: Ignotus, Jan Čech, Jan Svoboda, Jiří Hynek, Severus, Zdeněk Hrubý a další (různé v časopise Filatelie)

Byl členem Masarykova demokratického hnutí (jeho strýc byl dr. Jan Herben, spisovatel a spolupracovník prezidenta TGM), Obce spisovatelů a Českého centra mezinárodního PEN Klubu, Nadace pro postavení pomníku TGM v Praze..

1932 žije v Praze

1940 dokončuje studium na reálném gymnáziu maturitou

1941 absolvuje abiturientský kurz při obchodní akademii

1941-45 pracuje jako dělník, působí v ilegálním odboji mládeže

1945 je jedním ze zakladatelů Mladé fronty, do roku 1950 působí jako první šéfredaktor a ředitel stejnojmenného nakladatelství (ve 23 letech), zakládá s kolegy seskupení „dynamoarchismus“, začaly se vydávat i další časopisy (obnovené či nové)

1950-53 šéfredaktor nakladatelství Mír

1950 tvrdě odsouzen Ladislavem Štollem na konferenci Svazu československých spisovatelů

1953-65 šéfredaktor časopisu Hlas revoluce a vedoucí vydavatelství Svazu protifašistických bojovníků, kde řídil knižní edice Dokumenty a Živé knihy

1954 dokončuje studia češtiny a literární vědy na FF UK

1965 odborný asistent na Fakultě sociálních věd a publicistiky UK

- 1967 získává titul PHDr.
- 1969 získává titul CSc.
- 1960-69 spolurediguje hudební ročenky
- 1969 vyloučen z KSČ, zbaven místa na fakultě a odstraněn z místa šéfredaktora časopisu Univerzita Karlova
- 1970 odchází do invalidního důchodu
- 1977 podepisuje Chartu 77
- 1979 vydávat samizdat Česká expedice – 120 svazků
- 1981 ve vazbě a odsouzen za podvracení republiky a šíření ineditní literatury
- 1991 jmenován docentem Fakulty sociálních věd UK
- 90.léta předsedou Společnosti přátel Podkarpatské Rusi
- 1993 obnovil vydávání časopisu ČAS v původní úpravě a formátu

Životní práce:

Publikace a práce v redakcích Kytice, Blok, Generace, Národní osvobození, Hlas revoluce, Červený květ, Literární noviny, Studentské listy, Listy (Řím), Obrys (Mnichov), Svědectví (Paříž), po roce 1990 Lidová demokracie, Tvorba, Lidové noviny, Tvar aj.

Redigoval různé samizdatové časopisy In margine, Pokus aj.

Příležitostně psal texty populárních písní: Je na západ cesta dlouhá, Dva modré balónky, Docel všední, obyčejný den, Nedělní vláček, Barborka. Kakaové bejby. Sedmikráska a jiné, které byly interpretovány špičkovými českými umělci. Hudbu skládali Leopold Korbař, Bedřich Nikodém, Jan Hammer, Karel Krautgartner, Luděk Hulan, Karel Velebný a další.

Básnické sbírky tvořil od 30. let: Tvář ve skle, Úděl rosy, Pod srdcem tmy, Uvnitř té hudby, Psí dny a další, ale i později Nelogicky náměsíčná krajina, Hamleti v texaskách) Ovlivněn Františkem Halasem.

Další literární tvorba: Hněv trávy. Špatně rozdané karty, Soudný den, Pozdvihování slov, Půlnoc moskevského času, Brzy- jazyk -nazývati -Ruzyně, Svěcení hlíny, Anežka česká, Noclehy pod mostem, Celá ze svítání). Monografie Počátky české knihy. Řadu knih věnoval i Podkarpatské Rusi (např. Chléb na stole) a filatelii (známá je jeho kniha o Jindrovi Schmidtovi, významném rytci).

Psal i pod různými pseudonymy do Filatelie. Filatelii měl rád a rozuměl jí. Byl znalcem a

sběratelem.

Měl jsem tu čest potkat jej občas v redakci Filatelie. Představil nás společný přítel ing. Vítězslav Houška, které spojovaly společné zájmy, snad největší TGM. Vyjádřil se pochvalně o práci výplatních otiskářů pro Filatelii a hlavně Mladého filatelistu, jakož i o naší zálibě k výplatním otiskům. Nadšeně se rozplýval nad otisky z Chustu a dalších měst, které jsme mu ukázal při tvorbě mých a Bouškových katalogů.

Vše čím žil, miloval a poznal do sebemenšího detailu. I Podkarpatskou Rus, kde se narodil a kterou miloval, a které zvěčnil ve svých básních:

První vzduch, který vdechl jsem,

vanul až z polonin a od pramenů Tisy.

Poprvé jsem se dotkl země na lesní trávě v Chustu.

První slovo, které jsem uslyšel,

bylo rusínské, omyté sněhem,

přicházejícím právě z Vihorlatu.

První píseň, v níž jsem usínal,

laskala maminčina čeština

tolik podobná lahodné sestře rusínštině.

Plul jsem v Mléčné dráze

vstříc osudu ze všech stran obstoupenému

doutnajícím spáleništěm.

Jaromír Hořec byl vynikající člověk, nadaný umělec s vynikajícími názory, za které si své protrpěl. Zůstalo po něm velké dílo. Patří mezi elitu národa. Nelze na něj zapomenout.

